

Valheellinen sotahistoria

Kokoelma todistuksia Rooseveltin ja kenraali Milesin kirjoittamaa Espanian ja Yhdysvaltain valheellista sotahistoriaa vastaan.

Suomentanut *J. H. Karvonen.*

Suurin ja häpeällisin valhe mitä nykyajan historia tuntee ja millä myöskin on koetettu saada koko historia epäilyksen alaiseksi, on kertomus San Juan taistelusta Espanian ja Yhdysvaltain sodassa vuonna 1898.

Amerikkalaisia upseereja ja myöskin sotilaita on kehuttu ääretömästi San Juan taistelussa osottamastaan urhoollisuudesta. Tämä kaikki kahdesta eri syystä. Ensiksi tahdottiin saada todistetuksi, että kaikki West Pointin sotakoulut käyneet eri virastojen päälliköt ovat erehtyneet ja siten saada heidät pois viralta, sillä he ovat aina pahoissa väleissä urakoitsijoiden kanssa, jotka tekevät hallituksen töitä, joten urakoitsijat eivät voi petkuttaa niin paljo kuin haluavat. Toiseksi: sotaministerillä oli eräs hyvä ystävä entinen siviilisodan aikainen upseeri, joka ei ollut mikään nero poliittisella alalla ja hänelle koetettiin hankkia hyvä virka, ehkä kuvernöörin paikka Cubassa ja siksi hän asetettiin ylipäälliköksi vaikka hän kerrassaan oli kykenemätön toimimaan etenkin kuumassa ilmanalassa, sillä hän painoi 320 pounaa ja oli muutenkin sairaaloinen ruumiiltaan. Näiden syiden tähden on San Juan taistelun historia koristeltu mitä häpeämättömillä val-

heilla. Sen on kirjottanut kenraali Miles ja on siinä 676 sivua sekä selityksiä 44 sivua ja ylitarkastajan lausuntoa 158 sivua. Siis kokonainen pinkka pöytä. Roosevelt on kirjottanut sen osan mikä koskee häntä itseään ja Rough Ridersiä, sitä hevosväkeä joiden komentaja hän oli. Hän on sen kirjottanut semmoisella julkeudella, että sitä ei olisi tuskin kukaan ammattivalehtelia paremmin osannut tehdä.

Paljon on puhuttu n. k. block housista ja sen valloittamisesta sekä kuinka vaike aethtävä se oli. Tämä block houssi oli vaan yksinkertainen puutalo n. k. farmi rakennus, samanlaisia näkee pienissä kaupungeissa ja maaseuduilla. Yksi ainoa hyvin osattu tykin luoti olisi murskannut koko rakennuksen. Sen toisella sivulla ja edessä oli noin kolme jalkaa syvät vallihaudat joihin korkeintaan olisi voinut piiloutua 75 miestä. Vallihaudatkaan eivät olleet toisiinsa yhdistetyt ja olivat ne hätäisesti taistelun edellisena päivänä kaivetut. Pari päivää "valloituksen" jälkeen amerikalaiset sotilaat purkivat tämän rakennuksen ja käyttivät sen polttopuiksi, että ei olisi tullut selville minkälaisen "linnoituksen" kanssa he olivat tekemisissä.

Lutnantti Muller kertoo, että tässä "linnoituksessa" oli puolustusväkeä 250 espanialaista sotilasta, eversti Vasquieron komennon alla. Tykistöön kuului kaksi vanhanaikaista tykkiä, jotka näyttivät vähintään sata vuotta vanhoilta.

Tätä varustusta vastaan ryntäsi 7,500 "urhoollista" amerikalaista sotilasta, mukanaan uudemman aikuiset kenttätykit. Heitä oli siis 30 yhtä espanialaista vastaan. Amerikalaisia kuoli eli haavoittui tässä taistelussa toista tuhatta. Espanialaisista tuskin taisi yhtään kuolla, sillä kun amerikalaiset pääsivät San Juan vuorelle ei sieltä löytynyt yhtään espanialaista, ei kuollutta eikä haavoitettua. Espanialaiset vetäytyivät Santiagoon, jota ei koskaan amerikalaiset voittaneet, mutta joka antautui kaupungin kanssa heinäkuun 17 p:nä 1898.

Jokainen espanialainen tappoi eli haavoitti vähintään neljä amerikalaista. Prosenttiluvuissa laskettuna amerikalaisille tämä taistelu oli kaksi kertaa niin verinen kuin kuuluisa englantilaisten "verinen" taistelu Tugela joella, josta amerikalaiset ovat niin ylpeitä. Amerikalaisen kuolleitten ja haavoittuneitten tilasto on otettu virallisista tiedonannoista ja täytyy siis olla hyvin lähellä totuutta — ainakaan se ei ole suurennettu. Espanialaisista kuolleista ja haavoittuneista ei koko tuossa suuressa "historiassa" mainita kun kolmessa paikassa. mutta niissäkään ei mainita kuinka monta niitä oli, mutta mitenkä sitä voi mainita kun niitä ei missään löytynyt.

“BEHELLISTÄ PELIÄ”

“Kun he läksivät pakoon, ammuin minä kaksi kertaa. Toinen luoti ei sattunut mutta toinen tappoi toisen miehistä.”

San Juan vuoren taistelusta saa hyvän käsityksen erään vuorelle ensimmäiseksi saapuneen upseerin lausunnosta. Kun häneltä seitsemänkymmenennenensimmäisen rykmentin taistelututkinto-oikeus kysyi: "Mitä te näitte päästyänne vuorelle", vastasi hän: "Ei mitään."

"Ettekö nähnyt mitään", kysyi oikeuden puheenjohtaja.

"Ei muuta kuin kauniita näköaloja."

"Ettekö nähneet espanialaisia?"

"Kyllä muutamia pitkän matkan päässä, ne näkyivät menevän vallihautoihin."

Tutkijaoikeuden jäsenten kasvoille ilmestyi tyytymättömyyden ilme, mutta se ei kestänyt kauan, amerikalaisen sotilasten kunnia oli saatava pelastetuksi ja heidän urhoollisuutensa kuuluisaksi, senpätähden laadittiinkin oikein repäisevä selostus taistelusta ja sen vielä enemmän värjittivät historian kirjottajat.

Noin 800 yardia San Juan vuorelta on pieni Purgatorio niminen puro. Sen rannat ovat kokonaan tiheitten puitten peitossa ja lähellä sitä on pieni kumpu, jonka amerikalaiset ovat ristineet Kettle hilliksi. Siellä ei ole koskaan ollut espanialaisia sotilaita, sillä siellä ei ole mitään linoitusta. Ainoa "linnoitus" on suuri pata, josta kumpu on nimensä saanut. (Kettle tarkoittaa pataa.) Monta tuntia oli jalkaväki tämän kummun lähellä, mutta kun siellä ei näkynyt mitään elon merkkiä ei sinne menty. Kun jalkaväki oli "valloittanut" San Juan vuoren, ryntäsi Roosevelt urheine rough-ridersineen Kettle hillille, jossa ei ollut yhtään espanialaista sotilasta eikä ketään siviilihenkilöäkään.

Mutta antakaamme nyt Rooseveltin kertoa tästä tapahtumasta niinkuin hän sen kuvailee, että tämä suurvaleyhtelia ja pödyn puhuja tulisi paremmin tunnetuksi. Hän kirjoittaa tapahtumasta näin:

"Kun me tulimme vallihautoille olivat ne täynnä kuolleita ruumiita, jotka olivat puetut vaaleansinisiin ja valkoisiin uniformuihin, joka on espanialaisen vakituisen armeijan puku. Haavoittuneita oli hyvin vähä, melkein kaikki olivat kuolleita, niillä oli pienet reijät päässä joista aivot pursuivat ulos. . . . Luutnantti Davisen ensimmäinen kersantti Gould ampui yhden espanialaisen revolverillaan juuri kun tämä oli aikeissa ampua yhden minun sotilaistani. Minä myöskin ammuin yhden samalla kertaa. Minä ja Henry Bordshar juoksimme ylös mäkeä kohden kun yht'äkkiä, noin 10 yardin päässä meistä, nousi vallihaudasta kaksi espanialaista ja ampuivat meitä kohden.

Kun he läksivät pakoon, ammuin minä kaksi kertaa. Toinen luoti ei sattunut mutta toinen tappoi toisen miehistä. Minä en silloin vielä tietänyt että Gould oli myöskin ampunut yhden espanialaisen, vaikka se tapahtui niin lähellä minua, sain sen vasta tietää monen viikon perästä. Ihminen on tämmöisissä tilaisuuksissa niin taisteluun innostunut, että se ei huomaa mitä ympärillään tapahtuu.”

Eiköhän olisi viisainta, että Roosevelt tunnustaisi, että hän teosta kirjottaessaan oli niin sekaisin että ei tietänyt mitä krjoitti, sillä ne insinöörit, jotka olivat hänen mukanaan, sanoivat, että koko Kettle hillillä ei ollut yhtään espanialaista ei kuollutta eikä elävää ja että siellä ei ollut minkäänlaisia vallihautoja, jotka Roosevelt sanoo olleen täynnä kuolleita espanialaisia. Kun hän kehuu ampuneensa pakenevan espanialaisen, kuvaa se miehen verenhimoa. Ei kukaan upseeri ole niin raukkamainen, että ampuu turvattoman pakenevan miehen. Miksi ei hän täytännä valheitaan ja sano että hän löi revolverin perällä miehen pökerryksiin, pani suolaa haavoihin ja talutti miehen kahlehdittuna New Yorkin City haaliin. Tämähän olisi vieläkin raampaa ja kuvaisi täydellisesti mitä hän olisi tehnyt jos hän vaan olisi ollut tilaisuudessa sen tekemään. Hän olisi ehkä näytellyt miestä vaalipuheita pitäessään, siten ansaitakseen suurempaa huomiota urhoollisuudestaan. Tavallisesti kaikki kuuluisat sotilaat koettavat unoittaa, että he sodan ikäviä velvollisuuksia täyttäessään ovat joutuneet murhaamaan ihmisiä ja siten saattaneet surua kuolleiden sukulaisille. He eivät koskaan kehu veritöistään, he pitävät sen häpeänä. Roosevelt taas niillä ylpeilee, luullen siten ansaitsevansa mainetta.

Eräs kunnioitusta nauttiva taidemaalarikin on yhtynyt tähän valheelliseen juoneen ja maalannut taulun, jossa kuvataan kuinka hevosväki ryntää San Juan vuorelle, vaikka todellisuudessa asia on siten, että hevosväki monta tuntia sen jälkeen kun jalkaväki oli jo San Juan vuoren anastanut, ryntäsi autiolle Kettle hillille, jossa ei ollut yhtään ainoaa espanialaista. Roosevelt ja hänen urhea hevosväkensä olivat monta tuntia piilossa ja kun jalkaväki oli päässyt San Juan hillille ryntäsivät hekin perästä — tyhjää vastaan.

Tämä taistelu tapahtui henäkuun ensi päivänä 1898. Rooseveltin kertomus tästä taistelusta on kokonaan valheellinen, se käy selville seuraavasta Alexander Baconin antamasta todistuksesta:

”Tutkittuani noin sataa eri henkilöä, jotka ottivat osaa San Juan hillin taisteluun ja joilta minä sain valalliset todistukset, jotka ovat minun hallussani, minä olen valmis todistamaan, että eversti Theodore

Roosevelt ei nähnyt yhtään espanialaista henäkuun ensi päivänä 1898. Hänellä ei ollut edes tilaisuuttakaan nähdä heitä.”

Tämmöinen suurvalehtelia on kapitalistien ja monen ajattelemattoman työläisenkin kehuma Roosevelt, joka näiden valheittensa jälkeen vielä helpasi Yhdysvaltain presidentiksi.

Näitä todistuksia ei hän ole uskaltanut ruveta vääräksi väittämään eikä niiden kertojia oikeuden eteen vaatimaan hänen kunniansa loukkauksista.

